

ABONAMENT:

Pe an 6 cor.; pe 1/2 an 3 cor.

Pentru România pe an 15 lei.

Manuscripte nu se redau.

LIBERTATEA

INSERTIUNI:

se socotesc după tarifă, cu prețuri foarte moderate

Abonamente și inserțiuni se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă.

MAGHIARISAREA
— în justiție.

I.

Prin un caprițios joc al sorții, au ajuns Maghiarii a descăleca în mijlocul nostru. Au sârbat și milenul venirii lor aici, — al *cumințirii* însă, se pare, nu-l vor sârba nici-odată!

Oameni fără însușiri mai înalte și aplicări mai nobile, n'au știut să-și creeze un ideal istoric, deopotrivă cu ideile omenirii, în serviciul căruia să-și fi putut preciza și desvolta un rol și rost istoric. Nesimțitori deci pentru împlinirea unei misiuni mai înalte, ei au alergat numai seclii, trecând prin aceia fără ca să fi înțeles vocea timpului din epocă în epocă, fixând și ei ideile mari ce agitau lumea doritoare de înaintare, așa, că cel mai pragmatic resumat al istoriei vieții lor, ce-l putem face, e, că miia de ani au trăit-o de geaba, și toată isprava lor în lungul interval de conlocuire aici, a fost, că au deranjat mai ales falnica cultură romană, ai cărei deșirați și desvoltători eram să fim noi Români.

Nu se putea deci, ca, dacă au și avut ei unele alcătuirii și au și în timpul de față, acelea să treacă peste firea lor: e deci foarte natural tabloul pervers al vieții de stat din Ungaria de azi și e prea de înțeles, cum această viață de stat, e un șir neîntrerupt de insanități de drept și moral!

Ori-cât am putea reduce însă lucrurile slabe din Ungaria la firea slabă a guvernanților maghiari, după o conviețuire de o mie de ani și încreștinare de aproape aceeași durată, în mijlocul și cu atingerea cu popoare culturale, ne rămâne uimirea neînțeleasă și supărătoare, cum *nici în ale justiției* n'au ajuns a atinge cât de puțin nivelul european!

Poate fi un stat oare-care corupt în ale vieții politice, până când însă *justiția* lui e la nălțimea chemării sale, acel stat încă nu e totul decăzut și arată că mai are vrednicia de a trăi. Când însă și această cea mai nobilă funcțiune din stat, e inficiată, statul e aproape de faliment, perzând și ultimul factor, prin care mai putea ținea conlocuitorii în oareș-careva comunitate de sentiment: încrederea cetățenilor în iubirea de dreptate a statului. Ori-cum, justiția prin natura și scopul său, trebuie mai mult să fie la culmea cinstei publice. Chemarea acesteia este a îngriji cât mai mult de siguranța și salvarea *intereselor de drept*, tot așa și de apărarea acelor, chiar și prin aceea, că preterând ori-ce considerațiuni, condusă numai și

numai de simțul virginal al *egalității și imparțialității*, să delătore din calea-i de desvoltare toate pedecile primejdiioase acelor interese de drept.

De atari însușiri nu se poate dispensa nici justiția Ungariei, dacă cumva nu rischează a se face incompatibilă cu viața de drept de azi. Căci dreptul și dreptatea sunt noțiuni absolute, cari nu cunosc referințe ori particularisme, nici politice, nici sociale, nici de naționalitate, nici de altă natură!

Ba, stat poliglot, cum e Ungaria, tocmai justițiarilor ei cu îndoit zel și străduință ar trebui să nisuiască într'acolo, ca contrastele, sensibilitățile și divergențele, ce ocur aici chiar în urma conviețuirii mai multor limbi, să le niveleze și aline prin *tactica istească* a simțului de drept și dreptate, pentru a deștepta astfel în inimile concetățenilor încrederea macar în justiție, și a promova consolidarea acelei încrederi! Căci doar justiția ne poate nega și dreptul de a trăi, când ne condamnă la moarte tot așa, precum sub puterea ei suntem executați pentru o pretensiune.

Care e justiția Ungariei, o știm noi bine, eu de ată-dată voi a releva numai o nouă manifestare în justiția maghiară, care în același timp constituie un serios și acut gravamen al nostru al Românilor. E vorba de *maghiarizarea numelor noastre proprii în justiție*, unde acum, fie în procedurile contradictorii, procesele de feluri deosebite, fie în procedurile necontradictorii, spre ex. pertractarea rămaselor, cartea funduară, — *numele propriu al partidelor, martorilor, experților etc. se strigă în mod maghiarizat!* Nu numai, ci se scriu în protocoale, sentințe și alte acte judecătorești, în traducere maghiară, spre ex. în loc de *Petru Suciu* — *Szöcs Péter* și în loc de *Maria Grecu* — *Görög Mariska*.

Și ce e mai mult, nu e acesta numai un obicei început proprio motu de unii slujbași volnici, ci, precum aflăm, *presidentul tablei reg. din Cluj a dat chiar ordin oficios* — de natură confidentă — *pentru maghiarizarea numelor în justiție!*

Unii perversi justițiarilor maghiari nu vreau să-și dea sama de nedreptatea strigătoare la cer și de urmările triste ale nebulniei lor acțiuni de maghiarizare, ci lipsiți și de cel mai mic simț de drept și dreptate, tind cu bruschețea ne mai auzită a introduce aceasta chiar și în *justiție*, și încă pe cale oficioasă!

Inzadar am pune însă la ochii acestor justițiarilor argumentările noastre pentru dovedirea mărimii gravamenului mai nou: ochii lor sunt împăienjenți de șovinismul bolnav, privirea lor e privirea fixă a nebunului, care nu înțelege decât

ideea fixă, care l'a făcut bolnav și neom!

De geaba li-am invoca, că ochii zecii Themis tocmai pentru aceea sunt legați, pentru-ca ei să-și fie tot atâta, dacă blândul Ioan ori Pișta, cu mustață sburlită ori ră-sucită, cere dreptate: ea are s'o dea *ori-cui*. Priceperea descreeră-tului șovinist din justiția noastră nu mai ajunge la atâta înțelegere, el caută numai idea fixă, tristul refren al sorții lui!..

Dar' precum am îndatinat a ne apăra față cu cel nebun, aplicându-i dușuri reci și cămașă de legat, așa trebuie să punem în față noii tendințe bolnave de maghiarizare, *reațiunea noastră sănătoasă*, de grad adecuat.

Bunul început l'a și făcut valorosul nostru luptător, dl Francisc Hosszu-Longin, avocat în Deva. Cu plăcere aflăm anume, că dsa a înaintat în materia aceasta un energic protest la judecătoria cercuală din Hunedoara, al cărei conducător e mai îndrăsnăț propagator al acestui nou fel de maghiarizare! Dl Hosszu a cerut, ca protestul să-și fie susținut la *presidentul tablei reg. din Cluj*, de unde a venit ucazul oficios și secret, care a pus la cale această acțiune, și după-ce judele cercual a tăgăduit susținerea, dsa a expedit protestul direct la *presidentul tablei*, dela care a cerut cu tărie, oprirea maghiarisării numelor proprii în justiție!

Voiu detalia și analiza în numărul viitor cuprinsul acestui protest de însemnătate.

DR. IUSTIN POP

Un răsuneț.

Luând știre despre impresia rea ce au lăsat în inimile noastre excursioniștii din Țară prin felul cum au ținut ei să aranjeze excursia și să treacă printre noi, — dl Nicolae Iorga, un învățat profesor universitar din București și bun Român, scrie în *»Epoca«* un articol, ca răsuneț la glasul foilor noastre ardelenesti, în care arată cruzimea cu care se urmează la noi maghiarizarea, și durerea noastră pentru aceste stări, deci și grija cu care frații din Țară trebuie să umble când e vorba de fapte pe cari noi le-am putea înțelege ca pocloane față de dușmanii nostri de moarte. Arată că de o pretinie ori înfrățire între Unguri și Români, așa cum Ungurii o duc azi înainte, nu poate fi vorba.

Pe de altă parte însă — zice învățatul bucureștean — există o știință universală, care își caută informațiuni ori și unde.

»Maghiarii și Românii doresc a ști lucruri, cari îi interesează pe unii ca și pe alții, rămânând ca rezultatul căștigat să-l tâlmăcească fiecare după firea sa.

»Dar' înfrățirea nu poate rezulta din cărți schimbate, din informații transmise, din vizitări de biblioteci, archive și musee, precum nu poate reeși nici din tratate politice, ori-cât de credincios urmate.

»Lăsând la o parte relațiile diplomatice și oprindu-ne la cele științifice, ele trebuie întreținute cu o prudență deosebită, cu un tact fin. Căci nu trebuie să uităm nici-odată, că asupra oricăreia din faptele noastre de acest fel, se opresc de dincolo ochi dureroși, în care e păcat a face și noi să se ivească lacrimile.

»Și astfel înaintea unor complimente dibaciu învîrtite în jurul inimilor simțitoare pentru sine, hotărîrea slăbește, vederea împede a cuviinții naționale să întunece. Și, socotind că facem un act de simplă politeță, jignim pe ai noștri, ne înjosim înșine pentru a face bucurie străinului și dușmanului!..

Bine-ar fi de-ar fi așa!

»B. H.« dela 16 Iulie are un articol, în care stăruie tare, ca fiecare ungur în cercul său, să lucreze din toate puterile la răspândirea limbei maghiare, nevoind să vorbească în prăvălie, în țîrg, nicăiri altfel decât ungurește, căci numai astfel pot ajunge la maghiarizarea macar a — Budapestei, în care și azi doar' 1/4 a locuitorilor nu știu ungurește, și a jurului Pestei, care stă din sate slovacești și nemțești, în care nu se știe decât puțin de tot ungurește.

O parte a articolului sună astfel: »Să luăm pildă dela Români. Românimea să lățește repede pe conta unurimii și săsimii. Măcar-că nu are în mâinile ei nici o putere de stat. Numai prin cale socială să lățește.

»E norocul limbei române, că — să lipește! E limbă foarte ușoară, ceea ce, durere, despre cea ungurească nu putem zice. Ear' Românul, in-deosebi femeia română, e adevărată răspânditoare de limbă! Nu vorbește altfel decât românește, »nici dac' o tai în cap!« Silește pe fiecare a vorbi românește. Sécuiul, Ungurul sau Sasul, care și-a luat femeie română, e perdut...«

Bine-ar fi de-ar fi așa. Despre popor nici n'avem ce zice, el așa e, cum îl descrie aci și acest Ungur, — dar' despre cocoanele și coconițele române, cu părere de rău nu putem subscrie frumoasele afirmări de mai sus: ele foarte ușor o dau pe altă limbă, cum o știu, deși frumos le-ar șede a se cerce a împune limba română și ele în jurul lor, precum afirmă ungurul acesta mai sus, că ar fi făcând!

O propunere șchiată.

Neastempărați în dorul de-avedea maghiarizarea dând mai cu zor înainte, politicienii maghiari vin cu tot felul de propuneri, una mai cu coarne decât alta. În »B. H.« dela 11 Iulie propune unul următorul lucru:

Să introducă cât mai iute mult dorita administrație de sat; cea de comitat să înceteze de tot. Statul poate lucra numai în limba sa. Sub administrația de stat, biroul satului și notarul, vor fi tocmai așa slujbași de stat ca și cei dela postă, sau oficiile de dare. Prin urmare ei și slujba lor o pot împlini numai în limba statului. Dacă se va găsi sat, unde nu vei afla un primar care se știe ungurește, acela simplu nu-și va alege primar, ci va fi alăturat la un ataresat,

unde este primărie ce cârmu-este ungurește.

Și asta o cere el făcându-și socoteala așa: În tot satul vei găsi câte-un om mai cu stare, care mai bucuros învață ungurește, decât să scape birăitul din mână, — ear' poporul din sat încă mai bucuros învață și el ungurește, decât să nu se poată folosi de »bine-facerile« administrației locale, — deci va merge maghiarisarea prăind nu altfel!

Leagă-l de gard și dă-i fân, fratele!

Lasiate ogni...

Intr'un ziar fruntaș din Budapesta, cetim o caracteristică tânguire, că limba unpurească, de cum pe aiurea, nici aci în Pesta însași, dar' mai ales în jurul cel mai apropiat al Pestei, nu prinde nici cum, nu se lățește deloc, par'că ar fi riie așa să feresc de ea celelalte neamuri. Iacă ce ne spune ziarul maghiar:

»Cetim din statistică, că jurul Budapestei e și azi tot slovăcesc, in-deosebi nemțesc. Comune dinaintea porților noastre și trăind din banii noștri [ori voi din roadele muncii lor!], acelea pe care ne-am deprins a le socoti drept adașuri la capitală, sunt încă aproape tot așa de departe de a fi maghiarizate, ca marginile de țară cu naționalitățile lor! Comunele Budakeszt și Budaörs le umplu vara locuitorii din capitală, cu toate astea cinci-zeci, ba 75 la sută din locuitorii lor, nici nu cârcae ungurește. În Békás-Megyér dintre 2029 suflete, abia de 192 se lipește ceva ungurie, și în întreg cercul Biiei dintre 42.000 locuitori, abia-s unguri 12.000.«

Și așa mai departe. Stăm rău cu maghiarizarea. Și vom sta până-i lumea rău, căci limba ve e grea, neplăcută, popoarele nema-ghiare au limbi frumoase la care țin cu tărie, și Dzeu numai până atunci le ție, până vor ținea și ele la limba părinților lor!

O nouă direcție.

»Voința Națională« constată cu bucurie, că străduințele conducătorilor statului român, de a îndruma tinerimea și spre carierele așa zise practice, profesionale, se vede încoronată de succese. Azi, zice, școalele de comerț, de agricultură, de arte și meserii, încep a fi tot mai populate, — ceea-ce e semn bun, că nu se mai îmbulzesc toți după »domnie«, așteptând slujbe dela stat, când statul nu-i mai încape, ci vor ridica aceste cariere folositoare!

Armata... trădătoare.

Foile ungurești dela 10 Iulie, au necaz mare pe armata de linie, care chiar în Cluj, sârbând sfînșirea unui nou steag, au arangeat sârbările și paradele obicinuite în felul bun obicinuit în acea armată, jurând pe soldați în 3 grupe: pe Nemți nemțești, pe Unguri ungurești și pe Români românește, ba și vorbirea de paradă a generalului, rostită în limba germană, au tradus-o și românește și ungurește.

FOILETON.

Pe punte.

Uitel câtă gură, doamne,
Fac pe făruri amândoi!
Parcă nu altă, ci tocmai
Lup alungă dela oi...

Să mă bată ciasul rău
De-am văzut încă vre-o dată,
Oameni răi ca'n satul meu,
Să mă latre, pentr'o fată.

Parcă eu ași fi de vină,
Șar fi scris la mine'n frunte,
Că trecând azi la grădina
S'o ntălnesc pe ea pe punte.

Și când ea așa smerită,
Plecând ochii cătră riu,
Vrea să cadă ametiță,
Eu se n'o apuc de brâu?

Până-s tiner și am milă
Unde-i scris, în care carte?
Că-i oprit s'o iau în brață
Și s'o trec de ceea parte?

Ori se lași, pentr'o guriță
Biata fată se se 'nece?
Căci s'o trec chiar pe nimica,
Nici prin gând, soro, nu-mi trece!

— »Proștii!», zice rușinata,
Nu c'am sărutat-o eu,
Ci că strigă: »lasă fatal!»
Ce ț-i, Doamne, omul rău!

Și atâta gură, dragă,
Fac pe termuri, amândoi,
Parcă nu altă, ci tocmai
Lup alungă dela oi...

Petru Turcu.

Visuri și povești de vânătoare.

— Din Munții-Apuseni. —

(Urmare).

Mergând încă vre-o oră, ajunserăm într'o poiană, care sămăna într'adevăr cu o poiană din povești. Aci sună amicul meu, de mai multe ori din corn, dând semn gonacilor, cu cari se înțelese să se adune aci. Așteptând câteva minute și neprimind nici un răspuns, plecarăm mai departe, și pe la 10 noaptea ajunserăm într'o pădure de fag, lângă un izvor.

Aci Culă făcu iute un foc, luaram apoi de pe cai și fi lăsarăm să pască, și ne așezarăm lângă foc și cinaram, ear' Culă ne desfăta cu fluierul seu fermecător.

Pe la miezul nopții, adormiră și amicul meu și Culă. Eu însă nu puteam dormi deloc. Desfătându-mă în frumseța naturii și în farmecul nopții, visam cu ochii deschiși.

Admirabila priveliște ce mi-se infățișa, focul, murmurul isvorului, fiintele noastre acățate în crengile fagilor, sgomotul din când în când al cailor ce pășteau în jurul meu, amicul meu și Culă dormind pe iarbă, vederea stâncilor în bătaia lunii, toate deșteptau în mine niște simțeminte pe care omul între 4 ziduri nici când nu le poate avea...

O! natură! Cât ești de frumoasă și măreață. Ear' tu amarnică soarte a neamului meu, cât ești de crudă și tirană! Simțeam că mi-se așeză o greutate de plumb pe piept, ear'

cugetele mele rătăceau departe... departe...

Un fior îmi trecu prin corp; simțeam sângele cum îmi clocote în vine, ear' în inimă simțeam o golătate, o golătate atât de mare încât întreaga natură nu ar fi putut-o umplea. Frumseța naturii care îmi vorbea par'că de fericire, mă dusă cu gândul dela fericire la nefericire, la nefericirea sormanului nostru neam de pe aceste plaiuri, și fără voe mă trezii cu lacrimi în ochi...

Plângeam soartea națiunii mele iubite, plângeam cu sunt slab și nu-i pot ajuta.

De-odată mă văzui învăluit într'un nor, și pentru o clipă nu mai văzui nimic, și nu simții nimic, când ear' mă aflai în mijlocul unui codru, încunguiat de o ceată de voinici, înarmați din creștet până în tâlpi. Eram în mijlocul haiducilor.

Ne pregăteam de luptă. Inge-nunchiarăm cu toții și zisarăm o rugăciune, apoi sculându-ne și făcând semnul crucii, plecarăm prin codru....

Ah! cât eram de fericit! Mer-geam cântând:

...»Simtă morții din morminte
Că Românul s'a sculat...

Auzii o detunătură de pușcă... Deșteptându-mă... văzui că e ziua albă, și la capul meu trei amici sosiți, pentru de a începe vânătoarea de... gligani. Ne scularăm și după ce ne spălarăm la izvor, plecarăm. La un anumit loc ne întâlnirăm cu gonacii, cari trebuiau să vină de cu seara, dar' neputând, veniră acum des de dimineață.

(Va urma).

Redactor resp.: IOAN MOȚA

„ARDELEANA“

Institut de credit și de economii societate pe acții.

Sediul: Orăștie, în casele proprii.

Fondată la anul 1885.

Capital social: 500.000 cor. Fonduri: 350.000 coroane.

Starea Depunerilor: peste 2.000.000 cor.

Se primesc: Depuneri spre fructificare, dela particulari cu 5% fără anunț, cu 5½% cu anunț; ear' dela corporațiuni culturale cu 6% interese.

Darea de venit după interese o solvește institutul separat.

Depuneri și ridicări făcute prin postă se efectuesc cu reîntoarcerea postei.

14— (59)

Direcțiunea.

Sz. 5784/1902. tkvi.

(109) 1—1

Árverési hirdmény kivonat.

A szászvárosi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az »Ardeleana« pénzintézet végrehajthatónak Lupasel Artermie végrehajtást szenvedő elleni 48 kor. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a dévai kir. törvényszék (az algyógyi kir járásbiróság) területén levő Kis-Almásön fekvő a kis-almási 18 számú telekkönyvben a 1 rend 61 62 hrsz. 2 kor.

a + 2 rd. 68 69 1290 hrsz.	372 kor.
a + 3 rd. 121 122 hrsz.	5 kor.
a + 4 rd. 281—283 hrsz.	2 kor.
a + 5 rd. 374 hrsz.	1 kor.
a + 7 rd. 419 hrsz.	2 kor.
a + 8 rd. 422 hrsz.	3 kor.
a + 9 rd. 529 585 hrsz.	9 kor.
a + 10 rd. 782 783 1152 hrsz.	3 kor.
a + 11 rd. 828 1117 hrsz.	3 kor.
a + 12 rd. 831 832 hrsz.	3 kor.
a + 13 rd. 836 hrsz.	3 kor.
a + 14 rd. 968 hrsz.	1 kor.
a + 15 rd. 969/1 hrsz.	2 kor.
a + 16 rd. 978 hrsz.	2 kor.
a + 17 rd. 1007 hrsz.	1 kor.
a + 18 rd. 1077 hrsz.	1 kor.
a + 19 rd. 1107 hrsz.	2 kor.
a + 20 rd. 1114 hrsz.	5 kor.
a + 21 rd. 1129 hrsz.	5 kor.
a + 22 rd. 1138 1139 hrsz.	10 kor.
a + 23 rd. 1147 1148 hrsz.	2 kor.
a + 24 rd. 1181 hrsz.	9 kor.
a + 25 rd. 1199 1200 hrsz.	50 kor.
a + 26 rd. 1206 1208 hrsz.	3 kor.

„Minerva“ inst. tipogr. in Orăștie.

a + 27 rd. 1380 hrsz.	6 kor.
a + 28 rd. 1390 hrsz.	8 kor.
a + 29 rd. 1407 hrsz.	17 kor.
a + 30 rd. 1411 hrsz.	10 kor.
a + 31 rd. 1470 hrsz.	1 kor.
a + 32 rd. 1514 hrsz.	6 kor.
a + 34 rd. 1804 hrsz.	1 kor.
a + 35 rd. 2667 2668 hrsz.	9 kor.
a + 36 rd. 2738 2739 hrsz.	6 kor.
a + 37 rd. 2782 2783 hrsz.	13 kor.
a + 38 rd. 2877 hrsz.	2 kor.
a + 39 rd. 3306 3308 3310 hrsz.	19 kor.
a + 40 rd. 3312 3313 hrsz.	4 kor.
a + 41 rd. 3415 hrsz.	5 kor.
a + 42 rd. 3463 hrsz.	2 kor.
a + 43 rd. 3568 3572 3574 3587 3590 3592 hrsz.	13 kor.
a + 44 rd. 3576 hrsz.	4 kor.
a + 45 rd. 3628 3629 3631 hrsz.	2 kor.
a + 46 rd. 3637 hrsz.	6 kor.
a + 47 rd. 3676 3677 hrsz.	1 kor.
a + 48 rd. 3725 3728 3731 hrsz.	23 kor.
a + 49 rd. 3809 3813 hrsz.	8 kor.
a + 50 rd. 3888 hrsz.	1 kor.
a + 51 rd. 4122 hrsz.	1 kor.
a + 52 rd. 4126 hrsz.	1 kor.
a + 53 rd. 4179 4180 hrsz.	11 kor.
a + 54 rd. 4227 hrsz.	12 kor.
a + 55 rd. 4449/1 hrsz.	6 kor.
a + 56 rd. 4451/2 hrsz.	4 kor.
a + 57 rd. 4454/2 hrsz.	3 kor.
a + 58 rd. 4456/2 hrsz.	4 kor.
a + 59 rd. 4459 hrsz.	2 kor.
a + 60 rd. 4464 4467—4471 hrsz.	3 kor.
a + 61 rd. 4535 4549 hrsz.	8 kor.
a + 62 rd. 4545 hrsz.	2 kor.
a + 63 rd. 4611/2 hrsz.	3 kor.
a + 64 rd. 4641 4643 4644 hrsz.	6 kor.
a + 65 rd. 4710/2 hrsz.	1 kor.
a + 66 rd. 4818 hrsz.	2 kor.
a + 67 rd. 4842—4844 hrsz.	4 kor.
a + 68 rd. 4845/2 hrsz.	1 kor.
a + 69 rd. 4888 4891 4892 4895 hrsz.	4 kor.-ban ezen-

nel megállapított kikiáltási árban, az 1881. évi LX. t.-cz. 156 §-nak alkalmazásával elrendeltetik az árverés azon megjegyzéssel, hogy ezen árverés a fenti számú tjkvben C. 1. sz. alatt a Crișan Maria javára bekebelezett haszonélvezeti jogot nem érinti, — és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1902. évi szeptember hó 15-ik napján d. e. 9 órakor Kis-Almás község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alol is eladatni fognak.

Árverezni szándékozok tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 szám a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez leteni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. jbiróság mint tlkvi hatóság.

Kelt Szászvárosön, 1902. évi június hó 19-én.

Sóhalmi,
kir. albiró.

B. STELESCU,

pictor de case și zugrăvitor, în Orăștie.
Strada grădinarilor Nr. 1.

Am onoare a aduce la cunoștința onoratului public, că primesc și efectuesc pictare și zugrăvire de odăi, și peste tot, tot felul de lucrări de specia aceasta, în modul cel mai plăcut, modern și pe lângă prețurile cele mai favorabile!

Mi-am adus lucrători din cei mai buni din Sibiiu!

Rugând onoratul public a mă onora cu comande, semnez

Cu toată stima

(108) 1—12 B. STELESCU,
pictor și zugrăvitor, în Orăștie.

!! Un invetăcel află loc îndată!!

⇒ Condițiuni favorabile! ⇐

Intreprinzător
de zidiri.

Subscrisul, având cocesiunea după lege, ca edificator, iau în întreprindere

zidire de case cu edificiile lor economice, apoi școale zidite după cerințele timpului, cum și reparări de biserici, etc.

Subscrisul am zidit frumoasa casă parochială din Gelmar, și am reparat biserica din Turdaș și din Gelmar, etc.

Rog onoratul public a mă încredința cu edificări, stând bun despre aceea, că va fi deplin mulțumit de lucrul meu.

(89) 5— Ioan Hertza Iui Petru
edificator în Orăștie (str. lungă).

Editor: Ioan Moța.